

Δ. Π. Σ.

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΥΠΟΑΡΙΘΜ. 6/2004

Το Δευτεροβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο της Ενώσεως Συντακτών ΗΕΑ συνήλθε σήμερα Πέμπτη, 22 Ιουλίου 2004 υπό την προεδρία του Μηνά Παπάζογλου και με τη συμμετοχή των τακτικών μελών Μιμής Τουφεξή, Γεωργίου Δόγα, Γιάννη Κουτζουράδη, του αναπληρωματικού μέλους Γκουίντο Τσιόφφι -ο οποίος αναπληρούσε το εξαιρεθέν τακτικό μέλος Ελένη Τράϊου- καθώς και της γραμματέως Μαρίας Χριστοφοράτου, προκειμένου να κρίνει επί της υπο αριθμ. πρωτ. 710/19.01.04 έγκλησης της συν. Ελένης Ανδριανού κατά του συν. Παναγιώτη Βενάρδου.

Η έγκληση της εγκαλούσας συν. Ελένης Ανδριανού είχε ως εξής:
«Ανάμενα περίπου 1.5 χρόνο μέχρι να εκδοθεί η απόφαση για την υπόθεση της 17ης Νοέμβρη, ώστε να αποφορτιστεί το κλίμα, για να καταγγείλω ενώπιόν σας την συμπεριφορά του συν. Παν. Βενάρδου εις βάρος μου, κι όχι μόνο.

Συγκεκριμένα: Με απόφαση του ΠΠΣ μου είχε ανατεθεί τον Ιούλη του 2002 η διεξαγωγή προκαταρκτικής έρευνας, για φαινόμενα παραπληροφόρησης και παραβίασης των Κανόνων Δεοντολογίας όσον αφορά στην υπόθεση της 17ης Νοέμβρη. Είναι άλλωστε γνωστό ότι τέτοια φαινόμενα είχαν καταδικαστεί και από το ΔΣ της ΕΣΗΕΑ ακόμα και με καταγγελίες για παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Το να ανταποκριθεί κανείς στο έργο αυτό ήταν ιδιαίτερα δυσχερές λόγω της πληθώρας των περιπτώσεων, αλλά και του διαφορετικού χαρακτήρα με τον οποίο εκδηλώνονται. Στο πλαίσιο αυτό και αφού επικέντρωσα την προσοχή μου στις πιο κραυγαλέες παραβιάσεις του Κώδικα Αρχών Δημοσιογραφικής Δεοντολογίας, αλλά και του Καταστατικού της Ενώσεως, συνέταξα το από 15.08 «σημείωμα» αντί προκαταρκτικής έρευνας το οποίο παρέδωσα αυθημερόν στο ΠΠΣ.

Είναι αυτονόητο ότι το έγγραφο αυτό όπως και άλλα αντίστοιχα είναι απόρρητα. Με έκπληξη λίγες ημέρες αργότερα άρχισαν

απειλητικά τηλεφωνήματα, τόσο επώνυμα όσο και ανώνυμα στο σπίτι μου αλλά και στη δουλειά μου.

Με κατηγορούσαν για τη θέση που διατύπωσα στο ως άνω έγγραφο και με προειδοποιούσαν «ότι θα μπλέξω άσχημα», «θα με βρούνε σε χαντάκι νύχτα» κι άλλα ανάλογα. Επικαλούντο σχετικό δημοσίευμα στην εφημερίδα «Ποντίκι» το οποίο η ίδια αγνοούσα. Θορυβημένη, όπως ήταν φυσικό, αναζήτησα την εφημερίδα και διαπίστωσα με έκπληξη ότι συμπεριλάμβανε το απόρρητο έγγραφο της έρευνάς μου. Αναφερόταν μάλιστα και το όνομά μου ως υπεύθυνης για έρευνα και φυσικά για τα συμπεράσματα στα οποία κατέληγα που απέδιδαν ευθύνες σε συγκεκριμένα πρόσωπα.

Αγανακτισμένη από την πρωτοφανή αυτή ενέργεια τηλεφώνησα διαμαρτυρόμενη στην τότε πρόεδρο του ΠΠΣ Αφροδίτη Ξυπολιτίδου, η οποία μου εδήλωσε «άγνοια» και συμμερίστηκε τα συναισθήματά μου. Βέβαια, η ίδια ως τον πλέον πιθανό υπεύθυνο αυτής της διαρροής θεώρησε τον συν. Π. Βενάρδο, ο οποίος έδειχνε να έχει μια ιδιότυπη σχέση με την εφημερίδα.

Στην πρώτη συνεδρίαση του ΠΠΣ κατήγγειλα το συμβάν και διαμαρτυρήθηκα έντονα για την περιπέτεια στην οποία μπήκα εξαιτίας της συμπεριφοράς μέλους του Συμβουλίου, που παραβίασε κατάφορα τις υποχρεώσεις του, όχι μόνο ως μέλους της ΕΣΗΕΑ, αλλά ιδιαίτερα ως μέλους του ΠΠΣ. Ο συν. Βενάρδος αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι αυτός είχε αφαιρέσει το απόρρητο έγγραφο και το είχε παραδώσει στο «Ποντίκι».

Για να δικαιολογηθεί προέβαλε αστείους ισχυρισμούς ότι τάχα το έδωσε όχι για να δημοσιευτεί, αλλά για ενημέρωση της εφημερίδας.

Μπροστά στην απαράδεκτη αυτή κατάσταση δήλωσα ότι παραιτούμαι γιατί μ□ αυτές τις προϋποθέσεις αδυνατώ να λειτουργήσω. Τελικά, μετά από επιμονή της προέδρου και με κίνδυνο να παραιτηθεί και η ίδια, όπως δήλωσε, αποφάσισα να μην επιμείνω παρά την αγανάκτησή μου μάλιστα, απέφυγα να εγκαλέσω τότε τον συν. Βενάρδο ενώπιον του ΔΠΣ, ακολουθώντας την συμβουλή της δικηγόρου μου Κλεοπάτρας Χαλβατζή, η οποία μου συνέστησε να αποφύγω με κάθε τρόπο την συντήρηση του θέματος, καθώς συνεχίζονταν οι απειλές αλλά και το κλίμα οξύτητας.

Δεν έλειψαν ακόμη και οι καταγγελίες εις βάρος μου από

ραδιοφώνου και τηλεοράσεως ώστε δημιουργήθηκε για μένα μια περίεργη εντύπωση που με ήθελε συμπαθούσα την 17 Νοέμβρη, μόνο και μόνο επειδή έπραξα το καθήκον μου.

Αφήνω στην κρίση σας την συμπεριφορά του συν. Π. Βενάρδου που στοιχειοθετεί όχι μόνο πειθαρχικό παράπτωμα, αλλά και ποινικό αδίκημα.

ΥΓ. Σας υπενθυμίζω ότι στις αποφάσεις των Δικαιοδοτικών Οργάνων δεν αναφέρονται ποτέ τα ονόματα αυτών που ψήφισαν για την προσωπική τους προστασία».

Στη συνέχεια, στις 05.02.04 το ΔΠΣ κάλεσε την εγκαλούσα συν. Ελένη Ανδριανού για παροχή διευκρινίσεων επί της εγκλήσεώς της, η οποία κατέθεσε τα ακόλουθα:

«Προφανώς τα τηλεφωνήματα τα επώνυμα -που αναφέρω στην έγκλησή μου- είναι από συναδέλφους-δημοσιογράφους.

Απαντώντας σε σχετική ερώτηση η κληθείσα για διευκρινίσεις απάντησε: «Δεν μπορώ να θυμηθώ ακριβώς, γιατί έχει περάσει πάρα πολύς καιρός, αλλά γιατί θιγόμενοι, κυρίως, συνάδελφοι σε τηλεοπτικές και ραδιοφωνικές εκπομπές «φωτογράφιζαν» μέλος του ΠΠΣ ότι συμπαθεί τη 17N».

Ερ.: Κατά τη γνώμη σας, υπεύθυνος για αυτές τις «περίεργες εντυπώσεις» είναι ο συν. Π. Βενάρδος;

Απ.: Κατά ένα μεγάλο μέρος.

Ερ.: Η ενέργεια του συν. Βενάρδου, κρίνετε πως είχε στόχο εσάς ειδικά;

Απ.: Προφανώς, ναι, γιατί καμία άλλη προκαταρκτική έρευνα δεν έχει διαρρεύσει με το όνομα αυτού που την διεξήγαγε.

Απαντώντας σε ερώτηση εάν διέρρεαν πριν και μετά το επίμαχο επεισόδιο, στοιχεία από τις δικογραφίες στο «Ποντίκι», πάντα από τον εγκαλούμενο συνάδελφο, απάντησε: «Διέρρεαν πριν, διέρρεαν μετά, μέχρι και σήμερα, παρά το γεγονός ότι είχαν γίνει επανειλημμένες συστάσεις, ότι αν το επαναλάβει θα τον παραπέμψουν στο ΔΠΣ».

Ερ.: Πώς εξηγείτε ότι δεν καταγράψανε στις συγκεκριμένες αναφορές γύρω από το πρόσωπό σας τηλεοπτικές και ραδιοφωνικές εκπομπές;

Απ.: Τις έχω καταγράψει, αλλά δεν θέλω να κάνω χρήση.

Ερ.: Ποια άρθρα του Καταστατικού και του Εσωτερικού Κανονισμού, επικαλείσθε για να στηριχθεί η έγκληση;

Απ.: Δεν μπορώ να θυμηθώ ακριβώς τώρα. Νομίζω ότι τα έχω γράψει, και αν δεν τα έχω γράψει, θα σας τα προσκομίσω.

Ερ.: Έχει κατηγορηθεί επίσημα άλλη φορά ο συν. Βενάρδος για παρόμοια υπόθεση. Αν ναι, τι απέγινε και γιατί δεν προχώρησε το ΠΠΣ σε δίωξη. Υπάρχουν εγγραφές στα πρακτικά, πχ. για τις συστάσεις;

Απ.: Επανειλημμένως έχουν δημιουργηθεί προβλήματα στο ΠΠΣ από τις διαρροές του συναδέλφου. Συγκεκριμένα, η πρώην πρόεδρος του ΠΠΣ κυρία Ξυπολιτίδου είχε «εγκαλέσει» τον κ. Βενάρδο για επανειλημμένες διαρροές, αλλά τελικά κατέληξαν σε κάποιο είδος συμβιβασμού και το πράγμα δεν προχώρησε.

Ερ.: Οι σχέσεις σας με τον συν. Βενάρδος, ποιες ήταν;

Απ.: Πολύ καλές.

Ερ.: Μετά τη δημιουργία αυτού του θέματος, πρώτον πριν από 1½ χρόνο και δεύτερον, με την κατάθεση της έγκλησης, άλλαξαν;

Απ.: Όχι.

Ερ.: Είχε απασχολήσει τα δύο Πειθαρχικά το θέμα της διαρροής και το κατά πόσον τα μέλη των Π.Σ. μπορούν να παίρνουν στοιχεία των φακέλων μόνο για ιδίαν χρήση;

Απ.: Ναι, θυμάμαι ότι ναι, είχε απασχολήσει».

Επίσης, η εγκαλούσα συνάδελφος υπέβαλε το εξής υπ□ αριθμ. πρωτ. 718/11.02.04 υπόμνημα σχετικό με την υπόθεση:

«Σε συνέχεια της από 05.02.04 κατάθεσής μου σχετικά με την έγκλησή μου κατά του συν. Παν. Βενάρδου, θεωρώ σκόπιμο να υπογραμμίσω τα ακόλουθα:

Οι συγκεκριμένες πράξεις που περιγράφονται στην έγκλησή μου αποτελούν πειθαρχικά παραπτώματα που κυρίως πλήττουν την αξιοπιστία των Πειθαρχικών Οργάνων και την προστασία των μελών τους και δευτερευόντως αφορούν προσωπικό ζήτημα. Το ισχύον δίκαιον αποδίδοντας ιδιαίτερη σημασία στα σημεία αυτά, απαιτεί απόλυτη εχεμύθεια και έχει θεσπίσει ειδική διάταξη για όσους παραβιάζουν το στοιχειώδες αυτό χρέος τους. Είναι η διάταξη του άρθρου 251, παρ. 1 του Ποινικού Κώδικα που τονίζει «όποιος καλείται κατά το νόμο να εκτελέσει δικαστικά καθήκοντα και

γνωστοποιεί σε άλλον απόρρητα από την διάσκεψη και την ψηφοφορία στην οποία πήρε μέρος έγγραφα, τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι δύο ετών». Συνακόλουθα βέβαια με την καταδίκη εκπίπτει και από το αξίωμά του.

Θα πρέπει ακόμη να επισημανθεί ότι λόγω της βαρύτητας του αδικήματος αυτού δεν απαιτείται για την άσκηση δίωξης έγκληση, αλλά διώκεται αυτεπάγγελα. Στην προκειμένη περίπτωση ο εγκαλούμενος συναδέλφος μετείχε σε συνεδρίαση του ΠΠΣ κατά την οποία κατέθεσα το πόρισμα της προκαταρκτικής έρευνας που μου είχε ανατεθεί σχετικά με τις δεοντολογικές παραβάσεις στην παρουσίαση του θέματος που αφορούσε τις συλλήψεις και τις έρευνες για την 17η Νοέμβρη. Τα συμπεράσματά μου επεσήμαναν ευθύνες για αριθμό συναδέλφων που τους κατανόμαζα και με βάσει αυτά τα στοιχεία το ΠΠΣ θα προχωρούσε στην περαιτέρω διερεύνηση ώστε μέσω της προβλεπόμενης διαδικασίας να αποδειχτεί η ενοχή ή η αθωότητά τους.

Και βέβαια ανταποκρινόμενη στην σχετική εντολή του Συμβουλίου να διενεργήσω την προκαταρκτική έρευνα, πίστευα ότι ήταν δεδομένη η επιβαλλόμενη εχεμύθεια και ποτέ δεν θα ανελάμβανα αν ε γνώριζα τι θα επακολουθούσε.

Δυστυχώς, ο συν. Βενάρδος παραβιάζοντας το χρέος του προς εχεμύθεια και καταχρώντας εμπιστοσύνης, αγνοώντας το Συμβούλιο απέσπασε αντίγραφο του απορρήτου εγγράφου και έσπευσε με κίνητρο την ιδιοτέλεια όπως επισημαίνω στην έγκλησή μου, να το παραδώσει προς τους υπεύθυνους της εφημερίδας «Ποντίκι», οι οποίοι βέβαια άμεσα το αξιοποίησαν δημοσιεύοντάς το καθώς μάλιστα το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης για ανάλογα θέματα την περίοδο εκείνη ήταν στο αποκορύφωμα.

Πέρα όμως από τον ευτελισμό των διαδικασιών στο ΠΠΣ που η παράνομη αυτή συμπεριφορά προκαλούσε, είναι χαρακτηριστικό ότι ο εγκαλούμενος αδιαφόρησε εντελώς για το πρόσωπό μου αποστερώντας την προστασία που για όλους μας προβλέπεται με την απαγόρευση δημοσιοποίησης επώνυμα των θέσεων και απόψεων που εκφράζουμε κατά τις συνεδριάσεις. Και μοιραία εισέπραξα το μένος των θιγόμενων συναδέλφων.

Στην κλήση σας για διευκρινίσεις μου ζητήσατε να συγκεκριμενοποιήσω ποιοι από τους συναδέλφους αυτούς έκαναν

αρνητικές παρεμβάσεις προς το πρόσωπό μου και ποιοι έκαναν επικριτικές αναφορές με μέσα ενημέρωσης, θεωρώ ότι κάτι τέτοιο θα οδηγούσε στην αναπαραγωγή του δυσμενούς εκείνου κλίματος.

Το ότι τέτοιες αντιδράσεις σε ανάλογες περιπτώσεις είναι αναπόφευκτες, πιστεύω ότι είναι αυτονόητο. Αν υπάρχουν αμφισβητήσεις και πάλι δεν θεωρώ ότι το ζήτημα είναι το κύριο και δεν πρόκειται να σταθώ περισσότερο.

Θέλω ακόμη να επισημάνω ότι παρά τις προτροπές της δικηγόρου μου που χαρακτήρισε ως πρωτοφανή την συμπεριφορά του συν. Βενάρδου, δεν δέχθηκα να ακολουθήσω την ποινική διαδικασία από λόγους συναδελφικής ευαισθησίας, έστω και αν εκείνος αδιαφόρησε εντελώς για τις εις βάρος μου επιπτώσεις από τις προπεριγραφόμενες απαράδεκτες ενέργειές του.

Έτσι, περιόρισα το θέμα στο πλαίσιο της ΕΣΗΕΑ προσδοκώντας ότι θα γίνουν σεβαστά όσα ο νόμος κατά τα προαναφερθέντα επιτάσσει, το Καταστατικό άρθρο 7, παρ. 1 (εδ. α, γ, θ) και οι αρχές του Κώδικα Δεοντολογίας άρθρο 2, παρ. 1 και άρθρο 6, παρ. α προβλέπουν».

Ακολουθώς, στις 12.02.04 προσήλθε ο εγκαλούμενος συν. Π. Βενάρδος για παροχή διευκρινίσεων επί της εναντίον του εγκλήσεως και κατέθεσε:

«Αντιπαρέρχομαι το γεγονός ότι υποβλήθηκε αυτή η έγκληση μετά 1½ χρόνο από το καταγγελλόμενο γεγονός και η απορία μου συνίσταται στο ότι η έγκληση αναφέρεται σε ένα περιστατικό, το οποίο είχε λήξει ενδοπειθαρχικά. Αυτό επιβεβαιώνεται και από τα πρακτικά της συνεδρίασης, περίπου στην αμέσως μετά τη δημοσίευση, δηλαδή 23.07.02 περίπου. Είχα παραδεχθεί τότε ότι από λάθος είχε δημοσιευθεί το όνομα της Ελένης Ανδριανού, η οποία είχε διενεργήσει αυτή την άτυπη έρευνα, κατανομάζοντας δημοσιογράφους που με προσβλητικό τρόπο «φωτογράφιζαν» «ύποπτους» για τη συμμετοχή τους στην 17N. Έπειτα από συζήτηση που έγινε μέσα στο ΠΠΣ, το θέμα θεωρήθηκε λήξαν. Για το λόγο αυτό, επαναλαμβάνω, μου προκαλεί πολλά ερωτηματικά η έγκληση της κυρίας Ελένης Ανδριανού.

Με την ευκαιρία αυτή, θέλω να τονίσω ότι ως δημοσιογράφος και μέλος του ΠΠΣ, επί πολλά χρόνια, κριτήριό μου ήταν, όταν

έκρινα ότι ένα θέμα που μας απασχολούσε πειθαρχικά μπορούσε να τύχει δημοσιότητας, να προασπίζεται το κύρος των Π.Σ. της Ένωσής μας, κι όχι κάποιο προσωπικό όφελος. Το γεγονός αυτό, δηλαδή ότι ορισμένες φορές ήταν απαραίτητη μια δημοσίευση κάποιων θέσεων που διευκρίνιζαν και τόνιζαν τις θέσεις του υγιούς τμήματος του κλάδου μας, θεωρείτο αναγκαίο από όλα τα μέλη του ΠΠΣ.

Τέλος, θέλω να υπενθυμίσω ότι την περίοδο εκείνη (από τον Ιούνιο, Ιούλιο, Αύγουστο κλπ του 2002), όλοι είχαμε ζήσει αυτή την ασύδοτη τρομολαγνεία που δεν διέσυρε μόνο υπολήψεις πολιτών, αλλά και το υγιές τμήμα της ελληνικής δημοσιογραφίας. Προσωπικά εγώ, εάν μου συνέβαινε αυτό που συνέβη στην κυρία Ανδριανού, χωρίς να το επιδιώξω, θα ήμουν υπερήφανος που αποκάλυψα, αν και δεν θα ήμουν ο πρώτος, τους δράστες αυτής της ελεεινής κατάστασης στα ΜΜΕ.

Ερ.: Είστε διατεθειμένος, απευθυνόμενος στη συνάδελφο, να διατυπώσετε εγγράφως ότι αυτή η ενέργειά σας δεν είχε σκοπό να τη βλάψει;

Απ.: Το ότι δεν είχα σκοπό να τη βλάψω διαπιστώνεται και από το γεγονός ότι το όλο θέμα είχε θεωρηθεί λήξαν στην συνεδρίαση που σας προανέφερα, αλλά και από το όλο πνεύμα της κατάθεσής μου ενώπιόν σας. Αυτή μου την πρόθεση, την είχε κατανοήσει η κυρία Ανδριανού και από τις εξηγήσεις που είχα δώσει τότε, αλλά και από την όλη μετέπειτα εποικοδομητική συνεργασία που είχαμε μαζί για την οποία τουλάχιστον δεν θα πρέπει να έχει παράπονο. Συνεπώς, θεωρώ περιττή την έγγραφη τοποθέτησή μου. Αντίθετα, θέλω να προσθέσω, θα δεχόμουν πολύ ευχάριστα μια δική της εξήγηση γιατί «θυμήθηκε» ύστερα από 1½ χρόνο εκείνο το λήξαν περιστατικό.

Εν πάσει περιπτώσει, θα επαναλάβω και αυτό που είχα τονίσει στη συνεδρίαση του ΠΠΣ, για την οποία μίλησα προηγουμένως. Εκφράζω τη λύπη μου για το περιστατικό αυτό, τονίζοντας ότι η πρόθεσή μου επ' ουδενί στόχευε να την βλάψω προσωπικά.

Ερ.: Το θέμα τότε θεωρήθηκε λήξαν μέσα στο Πειθαρχικό. Θεωρήθηκε λήξαν και για τη συν. Ανδριανού;

Απ.: Ασφαλώς και από τη συν. Ανδριανού θεωρήθηκε λήξαν το θέμα, όπως προκύπτει και από τα πρακτικά, αλλά και από τη

μετέπειτα συνεργασία μας. Δυστυχώς, όμως, δείχνει το αντίθετο η έγκληση που υπέβαλε εναντίον μου.

Ερ.: Δεν θα μπορούσε ένας άλλος συνάδελφος να θεωρήσει τη δημοσιοποίηση του ονόματός του, ιδίως εκείνη την περίοδο, επιζήμια;

Απ.: Βεβαίως, είναι αναφαίρετο δικαίωμα του καθενός μας, να θεωρήσει τι είναι επιζήμιο ή όχι προσωπικά. Και φυσικά, δεν έχω κανένα λόγο να αμφισβητήσω αυτό το δικαίωμα στην συν. Ανδριανού. Αλλά κι εγώ με τη σειρά μου θα θεωρήσω και εαυτό μου έντονα θιγμένο διερωτώμενος, ταυτόχρονα, για ποιο λόγο τόσο όψιμα η συνάδελφος ένιωσε ότι έχει βλαφτεί από τη δημοσίευση αυτή.

Απαντώντας σε σχετική ερώτηση ο συνάδελφος είπε: «Όταν έδωσα για δημοσίευση το σχετικό κείμενο είχα τονίσει ότι δεν πρέπει να αναφερθεί το όνομα της συντάκτριας, αλλά από παραδρομή αυτό συνέβη. Για το γεγονός αυτό η κυρία Ανδριανού είχε πεισθεί όπως και όλα τα μέλη του ΠΠΣ και για το λόγο αυτό είχε θεωρηθεί τότε το θέμα λήξαν».

Απαντώντας σε σχετική ερώτηση για την αναμόχλευση του θέματος μετά 1½ χρόνο, ο συνάδελφος το απέδωσε στην πολυπλοκότητα των σχέσεων και στις προσωπικές επιδιώξεις του καθενός.

Ερ.: Όταν δημοσιοποιήσατε το έγγραφο αυτό, συνειδητοποιούσατε ότι η ενέργεια αυτή ήταν παράτυπη, αφού δεν υπήρξε απόφαση ή συναίνεση του ΠΠΣ για αυτό;

Απ.: Τυπικά ήταν παράτυπο αυτό που έκανα. Ουσιαστικά, όμως, λειτουργούσε θετικά προς την κοινή γνώμη, διότι έδειχνε την ευαισθησία των Π.Σ. σε ένα θέμα που συντάραζε την κοινή γνώμη.

Ερ.: Ανεξαρτήτως που ότι το καταθέσατε σαφώς ότι δεν ήταν πρόθεσή σας αυτή, πιστεύετε ότι τελικώς η συν. Ανδριανού όπως υποστηρίζει στην έγκλησή της- ζημιώθηκε από το δημοσίευμα;

Απ.: Το πόσο ζημιώθηκε ή πόσο ωφελήθηκε δεν είμαι σε θέση να γνωρίζω. Γεγονός είναι ότι, όπως προανέφερα, πρέπει να σέβεται κανείς το δικαίωμα του άλλου να κρίνει τι τον βλάπτει.

Απαντώντας σε σχετική ερώτηση ο συνάδελφος είπε: «Το όριο δημοσιοποίησης στοιχείων της διαδικασίας είναι αυτό -που για μένα είναι πολύ σημαντικό- είναι όταν συμβάλει στην ενίσχυση του κύρους των Π.Σ. της ΕΣΗΕΑ. Ωστόσο, η «επίδοση» μου αυτή

δεν θα πρέπει να παρερμηνεύεται αφενός και αφετέρου να αποδίδεται σε εμένα κάθε διαρροή που γίνεται στον Τύπο.

Με την ευκαιρία αυτή θέλω να πω ότι υπήρξαν αποφάσεις του ΠΠΣ, οι ειδήσεις των οποίων δημοσιεύτηκαν σε άλλες εφημερίδες και έλειπαν από το «Ποντίκι». Η σχέση μου με το «Ποντίκι» είναι φιλική (υπάρχει μακροχρόνια σχέση) και δεν αποκομίζω, ως επαγγελματίας δημοσιογράφος καμία αμοιβή.

Ερ.: Με τη συν. Ανδριανού, επαναλαμβάνω, είχαμε αρμονική συνεργασία στο ΠΠΣ και όσον αφορά τις θέσεις μας πάνω σε υποθέσεις, άλλοτε συμφωνήσαμε και τις λιγότερες φορές διαφωνούσαμε.

Απαντώντας σε ερώτηση ο συνάδελφος είπε: «Εκείνη την περίοδο η Ένωσή μας δεν βρισκόταν στις καλύτερες στιγμές της. Ωστόσο, δεν μπορώ να θυμηθώ αν ανταποκρινόταν στην απαίτηση της κοινής γνώμης τότε να δείξει την απαιτούμενη ευαισθησία στο τεράστιο θέμα της τρομολαγνείας. Ωστόσο, η δημοσίευση αυτή συνέβαλε στο να φανεί στον κόσμο ότι η ΕΣΗΕΑ αποδοκιμάζει την κραυγαλέα αντιδεοντολογική στάση μερίδας ΜΜΕ και δημοσιογράφων».

Στις 18.02.04, ο εγκαλούμενος ζήτησε την εξαίρεση από την υπόθεση της συν. Ελένης Τράϊου, τακτικού μέλους του ΔΠΣ. Το ΔΠΣ στη συνεδρίαση της 11.03.04 αποφάσισε την εξαίρεση της συναδέλφου.

Ακολούθως, το ΔΠΣ στις 11.03.04 συσκέφθηκε και αποφάσισε ομόφωνα την άσκηση πειθαρχικής δίωξης εναντίον του συν. Παν. Βενάρδου για παράβαση του άρθρου 7, παρ. 1, εδ. α, γ και θ του Καταστατικού και του άρθρου 6, παρ. α του Κώδικα Αρχών Δεοντολογίας.

Στη συνέχεια, το Συμβούλιο κάλεσε τους ορισθέντες από την εγκαλούσα μάρτυρες. Στις 13.05.04 προσήλθε ο συν. Νικ. Τζανίμης και κατέθεσε τα εξής:

«Θυμάμαι από το 2002 ότι μου είχε αναφέρει η κυρία Ανδριανού Ελένη, ότι δημοσιεύθηκε στο «Ποντίκι» κείμενο που αναφερόταν σε δική της έρευνα που διεξήγαγε για το Π.Σ. και εξεπλάγην. Μετά από ένα διάστημα μου ανέφερε ότι ο κ. Βενάρδος αφήρεσε από τον φάκελο τα στοιχεία και τα έδωσε στο «Ποντίκι» (μόνο).

Διαπίστωσα ότι δεν δημοσιεύθηκε σε άλλη εφημερίδα και δεν μπορώ να εξηγήσω τους λόγους για τους οποίους δόθηκε μόνο στο «Ποντίκι». Και ο ίδιος έλαβα γνώση του δημοσιεύματος γιατί το διάβασα.

Δεν γνωρίζω εάν η συν. Ανδριανού δέχθηκε απειλές, ύβρεις κλπ. την επομένη του δημοσιεύματος. Από το δημοσίευμα, όμως, η συνάδελφος θορυβήθηκε και ανησύχησε για τις τυχόν συνέπειες της δημοσιοποίησης της υπόθεσης.

Απαντώντας σε σχετική ερώτηση τι εντύπωση έκανε σε συναδέλφους με τους οποίους έχει συζητήσει για αυτό, ο μάρτυρας είπε: «Είχε προκαλέσει εντύπωση γιατί δημοσιεύθηκε σ' αυτή ειδικά την εφημερίδα («Ποντίκι») μία τόσο σημαντική έρευνα. Απλώς υπήρχε ένα ερώτημα γιατί ειδικά σ' αυτήν την εφημερίδα και όχι σε άλλες».

Διάβασα το πρωτότυπο δημοσίευμα την Πέμπτη που το έβαλε το «Ποντίκι» και μου το έδωσε η συν. Ανδριανού.

Απαντώντας σε σχετική ερώτηση ο μάρτυρας είπε: «Το δημοσίευμα που αφορά την έρευνα της συναδέλφου, το θεωρώ ότι θα προκαλούσε αντιδράσεις γιατί αναφέρονται ονόματα συγκεκριμένα».

Ερ.: Εάν το κείμενο αυτό εστέλετο στο «Παρόν» στο οποίο εργάζεστε, θα το δημοσιεύατε;

Απ.: Και βέβαια θα το δημοσιεύαμε, όπως και σωστό θα ήταν να δινόταν και σε άλλες.

Ερ.: Δηλαδή, το κείμενο αυτό το θεωρείτε δημοσιογραφική ύλη;

Απ.: Και βέβαια και σημαντική μάλιστα. Ακόμα και πρωτοσέλιδο θα μπορούσε να μπει.

Ερ.: Θεωρείτε τη συν. Ανδριανού άτομο που να φοβάται;

Απ.: Στα 25 χρόνια που τη γνωρίζω δεν είναι άτομο που την φοβίζουν διάφορα γεγονότα».

Στις 20.05.04 προσήλθε και κατέθεσε η κυρία Κλεοπάτρα Χαλβατζή τα παρακάτω:

«Τέλη Ιουλίου 2002 με επισκέφθηκε η κυρία Ελένη Ανδριανού τρομοκρατημένη και μου είπε ότι στο «Ποντίκι» είχε δημοσιευθεί το πόρισμα της προκαταρκτικής έρευνας που της είχε αναθέσει για την τρομοκρατία, είχε κατανομασθεί ως συντάκτρια του

εγγράφου. Στο πόρισμα αυτό αναφέρονται ορισμένες περιπτώσεις δημοσιογράφων που κατά τη κρίση της, είχαν παραβιάσει τον Κώδικα Δημοσιογραφικής Δεοντολογίας. Μου είπε ότι δεχόταν προειδοποιήσεις, επικρίσεις, ενίοτε και απειλές από ραδιοφώνου και τηλεοράσεως. Έθεσε το θέμα στο ΠΣ όπου ο συνάδελφος-μέλος του ΠΠΣ, ομολόγησε την πράξη της διαρροής εγγράφου προκαταρκτικής έρευνας. Η πράξη αυτή κατά τον νόμο τιμωρείται με φυλάκιση. Το Ενιαίο Πειθαρχικό Συμβούλιο είχε λάβει απόφαση απαγόρευσης διαρροής απορρήτων εγγράφων κατά τη διάρκεια της τρομοκρατικής έρευνας, αλλά και μετά το τέλος της διαδικασίας. Συμβούλευσα τη κυρία Ανδριανού να μη καλλιεργήσει οξύτητα σ□ αυτή την επικίνδυνη περίοδο, αλλά να υποβάλει έγκληση στο ΔΠΣ μετά την ολοκλήρωση της δίκης της 17N, ώστε να αποφορτισθεί το κλίμα. Θεωρώ ότι η πράξη διαρροής απορρήτων εγγράφων αποτελεί ένδειξη έλλειψης στοιχειώδους συναδελφικής αλληλεγγύης, αφού την κατανόμασε και την εξέθεσε σε κινδύνους, θέτοντάς την στο στόχαστρο των εμπλεκόμενων προσώπων. Δεν δημοσιοποιούνται ποτέ οι απόψεις και οι θέσεις των δικαιοδοτικών οργάνων, για λόγους προστασίας των μελών τους. Με πληροφόρησαν ότι ο κ. Βενάρδος το έκανε για λόγους προβολής του έργου του ΠΠΣ, αλλά σ□ αυτή τη περίπτωση θα έπρεπε τουλάχιστον να το συζητήσει προηγουμένως με τα λοιπά μέλη του Συμβουλίου. Υπάρχει ανακολουθία ως προς την ψήφιση στο Ενιαίο Πειθαρχικό της απαγόρευσης διαρροής εγγράφως και της μετέπειτα συμπεριφοράς του. Κατά τη γνώμη μου η ενέργεια αυτή έβλαψε την κυρία Ανδριανού ποικιλοτρόπως.

Ερ.: Να μας συγκεκριμενοποιήσετε τι ακριβώς υπέστη η συνάδελφος;

Απ.: Υπέστη μεγάλη ψυχική ταλαιπωρία από τις προειδοποιήσεις, επικρίσεις και απειλές. Εξετέθη σε κίνδυνο σε μια εποχή φορτισμένη. Αναφέρω ότι δεν εξελέγη τακτικό μέλος κατά τις εκλογές της ΕΣΗΕΑ, ύστερα από εντολές που δόθηκαν από ομάδες εμπλεκόμενων ατόμων να μη ψηφισθεί επειδή ότι δήθεν «συμπαθούσε» τη 17N.

Ερ.: Θεωρείτε ότι το ατόπημα είναι η διαρροή του εγγράφου ή η αποκάλυψη του ονόματος του συντάκτη της έρευνας;

Απ.: Η διαρροή του εγγράφου αποτελεί ούτως ή άλλως πράξη

κολάσιμη ποινικά, τουλάχιστον. Από κει και πέρα, η κατανομασία του ονόματος την εξέθεσε προσωπικά σε κινδύνους. Έθιξε την προσωπικότητά της, την έθιξε.

Ερ.: Η διαρροή εγγράφου από την προανάκριση, το οποίο είναι απόρρητο, τι επιπτώσεις έχει στην τακτική-ποινική δικαιοσύνη και για ποιους;

Απ.: Τα όργανα που ασκούν δικαστικά καθήκοντα και γνωστοποιούν σε άλλον απόρρητα έγγραφα, τιμωρείται με φυλάκιση. Τα δικαιοδοτικά όργανα, τα μέλη τους, τιμωρούνται αυστηρότερα.

Ερ.: Τηρουμένης της διαφοροποίησης των ρόλων του δικηγόρου και του δημοσιογράφου, ο δικηγόρος που θα δώσει στη δημοσιότητα απόρρητα έγγραφα υπόθεσης στην οποία δεν είναι δικηγόρος, υπέχει πειθαρχικές ευθύνες ενώπιον του ΔΣΑ;

Απ.: Αποτελεί σοβαρότατο πειθαρχικό παράπτωμα.

Ερ.: Ο δικαστής ο οποίος αναλαμβάνει την διεξαγωγή έρευνας και σύνταξη πορίσματος παραμένει στο σκοτάδι της ανωνυμίας;

Απ.: Συνήθως, όχι. Εκτός ορισμένων περιπτώσεων, όπου επιβάλλεται από τις συνθήκες.

Ερ.: Στην περίπτωση μας, που οι τρομολάγνοι κυριαρχούσαν και καταπλάκωναν κάθε έννοια δικαιοσύνης, δεν έπρεπε να υπάρξει γνωστοποίηση του ενδιαφέροντος του ΠΠΣ της ΕΣΗΕΑ;

Απ.: Συμφωνώ, θα μπορούσε να γίνει αυτό, αρκεί να μη κατανομαζόταν ο συντάκτης του εγγράφου».

Στις 25.05.04, ο εγκαλούμενος υπέβαλε προς το ΔΠΣ την ακόλουθη ένσταση:

«Πληροφορήθηκα ότι με εντολή του προέδρου του Δευτεροβάθμιου, δεν έχω δικαίωμα να πάρω αντίγραφο του υπομνήματος της συν. Ε. Ανδριανού (αριθμ. πρωτ. 718/11.02.04) το οποίο ουσιαστικά αποτελεί «διεύρυνση» της έγκλησης που εκκρεμεί στο Συμβούλιό σας.

Πιστεύω ότι η «απαγόρευση» αυτή φαλκιδεύει το αναφαίρετο δικονομικό δικαίωμα του εγκαλούμενου να ενημερώνεται για όλες τις κατηγορίες που τον βαρύνουν. Και αυτό διότι από την ανάγνωση του εν λόγω «υπομνήματος» γίνεται αντιληπτό ότι αυτό αποτελεί νέα έκδοση βελτιωμένη και επαυξημένη των κατηγοριών εναντίον μου και συνεπώς δικαιούμαι να μου επιδοθεί και αυτή»

θέτω το θέμα [με τη μορφή ένστασης- στην κρίση σας].

Το ΔΠΣ απήντησε στις 04.06.04 στον εγκαλούμενο:

«Σε απάντηση της υπ[αριθμ. πρωτ. 758/25.05.04 ένστασής σας, το Δευτεροβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο σας πληροφορεί ότι η εν λόγω ένσταση απορρίφθηκε ομόφωνα για τους εξής λόγους:

[Δεν πρόκειται για «νέα έκδοση [βελτιωμένη και επαυξημένη» σε βάρος σας, όπως υποστηρίζετε, αλλά για πιστή δακτυλογραφημένη μεταγραφή της χειρόγραφης έγκλησης, αντίγραφο της οποίας σας δόθηκε (11.03.04), κατ[εφαρμογή του άρθρου 5 του Εσωτερικού Κανονισμού Λειτουργίας των Π.Σ.

[Το άρθρο 11 του Εσωτερικού Κανονισμού των Πειθαρχικών Συμβουλίων παρέχει το δικαίωμα στον εγκαλούμενο να λάβει γνώση της δικογραφίας αυτοπροσώπως. Δεν προβλέπει, όμως, τη δυνατότητα χορήγησης αντιγράφων, από στοιχεία του φακέλλου.

[Η επίδοση αντιγράφου οποιουδήποτε εγγράφου της δικογραφίας, πριν ή τελεσιδικήσει η υπόθεση, απαγορεύεται ρητά από την υπ[αριθμ. 1/11.10.01 ομόφωνη απόφαση της Κοινής Σύσκεψης των δύο Πειθαρχικών Συμβουλίων της ΕΣΗΕΑ».

Μετά από προφορική επικοινωνία του προέδρου με τον συν. Κων. Παπαϊωάννου (εκδότη-διευθυντή της εφημ. «Ποντίκι»), το ΔΠΣ του απέστειλε την ακόλουθη επιστολή:

«Μετά την τηλεφωνική επικοινωνία μας, από το Δευτεροβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο κρίθηκε αναγκαία η κατάθεση της άποψής σας, σχετικά με το από 18.07.02 ρεπορτάζ στην εφημερίδα «Ποντίκι», που αφορούσε σε δημοσίευση εσωτερικής έρευνας και του ονόματος του μέλους του Πρωτοβαθμίου Πειθαρχικού Συμβουλίου που την διενήργησε.

Εάν δεν μπορείτε, λόγω φόρτου εργασίας, να προσέλθετε ενώπιον του Συμβουλίου, παρακαλούμε να μας ενημερώσετε εγγράφως για την άποψή σας, το αργότερο έως τις 6 Ιουλίου 2004 στον αριθμό φαξ 210-36.22.043».

Ο συν. Κων. Παπαϊωάννου απέστειλε προς το Συμβούλιο, την παρακάτω επιστολή:

«Αδυνατώ να αντιληφθώ τι σημαίνει η πρόσκληση που μου στείλατε με φαξ για «να καταθέσω την άποψή μου» σχετικά «με το από

18.07.02 ρεπορτάζ στην εφημερίδα «Ποντίκι», που αφορούσε σε δημοσίευση εσωτερικής έρευνας και του ονόματος του μέλους του ΠΠΣ που την διενήργησε».

Ξέροντας καλά, και εσείς και εγώ, την απαράβατη αρχή ότι ο δημοσιογράφος δεν αποκαλύπτει τις πηγές του, ελπίζω να μην μου ζητάτε να σας πω ποιος έγραψε (και ό,τι άλλο σχετικό) κάτι στο «Ποντίκι» πριν ακριβώς □ δύο χρόνια (!), κάτι για το οποίο κανένας τότε ή έκτοτε δεν ενδιαφέρθηκε να μάθει οτιδήποτε!».

Στη συνέχεια, το ΔΠΣ κάλεσε σε απολογία τον εγκαλούμενο συν. Βενάρδο, ο οποίος κατέθεσε το εξής υπ□ αριθμ. πρωτ. 771/12.07.04 απολογητικό υπόμνημα:

«Με στενοχωρεί που μου είναι αδύνατον να παραστώ και να υπερασπιστώ τον εαυτό μου, ενώπιόν σας, όπως είχα κάνει όταν με καλέσατε για διευκρινίσεις, και απάντησα στις ερωτήσεις σας που προκύπτουν από την εύλογη απορία: Γιατί αυτή η «έγκληση» και μάλιστα μετά δυο χρόνια από τη διάπραξη του □«αδικήματος»; Εκ προοιμίου σας λέω πώς με αυτό το γραπτό υπόμνημα δεν θα λύσω εγώ αυτή την απορία, ούτε θα επιχειρήσω κανενός άλλου είδους ερμηνεία των κινήτρων της εγκαλούσας. Θα αρκεστώ στα πραγματικά περιστατικά που σχετίζονται με την παράλογη αυτή υπόθεση, διευκολύνοντας συνάμα την συντόμευση του χρόνου έκδοσης της απόφασής σας, αρκετά κράτησε αυτή η ομηρία□

Όπως είχα τονίσει και κατά την παροχή διευκρινίσεων, η «έγκληση» είναι παντελώς αβάσιμη και συνεπώς θα έπρεπε να την απορρίψετε διότι δεν είναι παρά αναμάρτημα ενός ζητήματος που είχε απασχολήσει τον Ιούλιο του 2002 το Πρωτοβάθμιο Πειθαρχικό, και το οποίο μετά τις εξηγήσεις που δόθηκαν είχε θεωρηθεί λήξαν.

Τελικά αποφασίσατε να την εκδικάσετε, πράγμα που μπορεί να οφείλεται και σε δική μου παράλειψη που δεν σας προσκόμισα όλα τα στοιχεία, δηλαδή τα πρακτικά των συνεδριάσεων του ΠΠΣ που πιστοποιούν του λόγου το αληθές.

Το κάνω τώρα.

Στην κ. Ελένη Ανδριανού, αναπλ. μέλος και τότε του ΠΠΣ, ανετέθη πράγματι η διενέργεια προκαταρκτικής έρευνας (πρακτικό 9-7-02) με αφορμή μια ανακοίνωση του Δ.Σ. της ΕΣΗΕΑ που

καυτηρίαζε εκπομπές των ΜΜΕ, κάνοντας λόγο «για φαινόμενα ανεύθυνης στάσης, παραπληροφόρησης, «ονοματολογίας» και σπίλωσης υπολήψεων σχετικά με τα κρίσιμα ζητήματα για τα οποία οι διωκτικές αρχές πραγματοποιούν σχετικές έρευνες».

Στην επόμενη συνεδρίαση του ΠΠΣ (16-7-02), η Ε.Α ανέγνωσε το υπ' αριθμ. πρωτ. 5/15-7-02 «Σημείωμα αντί προκαταρκτικής έρευνας», όπως έγραφε ο τίτλος που είχε βάλει η ίδια, το οποίο προηγουμένως είχε διανεμηθεί φωτοτυπημένο στα μέλη, όπως συνηθίζεται για κάθε έγγραφο, από τη γραμματέα.

Την αυθαίρετη αλλαγή του χαρακτήρα της έρευνας που με εντολή του ΠΠΣ είχε αναλάβει να φέρει σε πέρας, δικαιολόγησε με το ότι δεν ήταν δυνατόν μέσα σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα να γίνει μια ολοκληρωμένη προκαταρκτική έρευνα και γι αυτό περιορίστηκε σε μια ενδεικτική καταγραφή των πιο χτυπητών παραβιάσεων της δημοσιογραφικής δεοντολογίας που είχαν προκαλέσει θύελλα αντιδράσεων.

Για το λόγο αυτό δεν ζητήθηκε από την Ε.Α. να αποχωρήσει μετά την ανάγνωση του σημειώματος, όπως προβλέπει ο Κανονισμός για το αναπλ. μέλος που έχει διενεργήσει προκαταρκτική έρευνα και της επιτρέπεται να είναι παρούσα στη συζήτηση που επακολούθησε για την άσκηση των πειθαρχικών διώξεων (βλ.πρακτικό 16-7-02).

Κι αυτό γιατί δεν επρόκειτο για επίσημη προκαταρκτική έρευνα (για τη μυστικότητα της οποίας μας διαφωτίζει διεξοδικά η δικηγόρος – μάρτυρας της εγκαλούσας) αλλά για μια άτυπη έκθεση ελέγχου, που διευκόλυνε το ΠΠΣ να παρέμβει αυτεπαγγέλτως.

Στην συνεδρίαση 23-7-02 του ΠΠΣ (βλ. πρακτικό) υπάρχει η εξής σημείωση (επί λέξει):

«ΘΕΜΑ 3:

Το αναπλ. μέλος Ελένη Ανδριανού έθεσε θέμα προς συζήτηση το δημοσίευμα της εφημερίδας «Το ΠΟΝΤΙΚΙ» στο οποίο γινόταν λεπτομερής αναφορά στο υπ' αριθμ. πρωτ. 5/15-7-02 σημείωμα (αντί προκαταρκτικής έρευνας) που είχε υποβάλει σχετικά με την υπόθεση της τρομοκρατίας και την «17 Νοέμβρη».

Αντηλλάγησαν απόψεις και το ΠΠΣ κατέληξε ότι μόνον οι τελεσίδικες αποφάσεις θα έπρεπε να γίνονται γνωστές. Όλα τα μέλη του ΠΠΣ αυτοδεσμεύτηκαν ότι στο εξής θα τηρηθεί εχεμύθεια σε ό,τι αφορά στις συνεδριάσεις του Συμβουλίου».

Η φράση «αντηλλάγησαν απόψεις» είναι ενδεικτική της συζήτησης που προηγήθηκε, μέσα σ' ένα κλίμα "το υπογραμμίζω αυτό-άριστης συνεργασίας που επικρατούσε μεταξύ των μελών "κλίμα που συνέβαλε στη σωστή λειτουργία του ΠΠΣ (υπό την προεδρία τότε της συν. Αφροδίτης Ξυπολιτίδου) και την εκδίκαση τόσο σημαντικών και ιστορικής σημασίας, θα έλεγα, υποθέσεων.

Η Ε.Α. διαμαρτυρήθηκε διότι η αποκάλυψη του ονόματός της ως συντάκτριας του σημειώματος «αντί προκαταρκτικής έρευνας», την εξέθεσε και απείλησε να παραιτηθεί.

Απάντησα ότι αυτός που θα παραιτηθεί είμαι εγώ, διότι εγώ ήμουν ο υπαίτιος της διαρροής και εξήγησα τι ακριβώς συνέβη.

Θυμάστε ποια ήταν τότε η περιρρέουσα κατάσταση. Ο δημοσιογραφικός κόσμος συλλήβδην βαλλόταν από παντού γι' αυτό τον χωρίς αρχές ανταγωνισμό ορισμένων τηλεπαρουσιαστών που πλειοδοτούσαν σε τρομολαγνεία και τρομοϋστερία και όλοι ρωτούσαν «τι κάνει επιτέλους η Ένωση;».

Με αυτό το πνεύμα ρωτήθηκα από συνάδελφο της εφημερίδας «Το Ποντίκι» αν «έχουν πάρει είδηση τα Πειθαρχικά της ΕΣΗΕΑ τα όσα βγαίνουν στον αέρα από τα κανάλια;» Τον πληροφόρησα ότι το Πρωτοβάθμιο Πειθαρχικό δεν ολιγωρεί και ότι ήδη επιλαμβάνεται των πιο κραυγαλέων περιπτώσεων. Και του έδωσα το σημείωμα να κάνει χρήση, με την υπόδειξη να μη δημοσιευτεί το όνομα της συντάκτριας.

Κάτι που όμως δυστυχώς συνέβη από "σατανική αβλεψία που είναι μια άλλη εκδοχή του γνωστού δαίμονα"

Αναγνώρισα πως ήταν γκάφα μου!

Όστοςο κρίθηκαν ικανοποιητικές οι εξηγήσεις που έδωσα. Όλα τα μέλη πείσθηκαν και η ίδια η εγκαλούσα, πως δεν είχα καμιά πρόθεση να την εκθέσω, ούτε να παραβιάσω τη μυστικότητα των εργασιών του Συμβουλίου. Εξάλλου το δημοσίευμα στο «Ποντίκι» έστειλε το επιδιωκόμενο μήνυμα"

Στο σημείο αυτό θα ήθελα θέσω το ερώτημα: Τι είναι πιο επιζήμιο; Ένα δημοσίευμα, όπως το παραπάνω που βάζει τα πράγματα στη θέση τους ή η επιλεκτική κοινοποίηση στοιχείων των υποθέσεων που εκδικάζει το Πειθαρχικό που διαδίδονται στόμα με στόμα (ποιος ψήφισε, τι ψήφισε κλπ.) αριστερά και δεξιά, σε διαδρόμους, δημοσιογραφικά στέκια και ανομοιογενείς

παρεούλες□

Κι έτσι έληξε το θέμα το οποίο η Ε.Α. επανέφερε έπειτα από τόσο καιρό με τη μορφή αυτής της αλλόκοτης «έγκλησης».

Πιστεύω ότι η αποκάλυψη □επαναλαμβάνω, από αβλεψία□ του ονόματος της εγκαλούσας δεν την έβλαψε. Ίσα, ίσα μπορώ να πω ότι ωφέλησε κιόλας το προφίλ της υπερασπίστριας των ατομικών δικαιωμάτων που είχε φτιάξει με τη δραστήρια και εμφανέστατη συμμετοχή της στις διάφορες συναφείς εκδηλώσεις διαμαρτυρίας. Βλάπτεται κανείς, όταν διαθέτει μεγάλη γκάμα δημοσίων σχέσεων και η επιδίωξή του είναι να τα έχει καλά με όλους□

Τέλος δεν πρέπει να περάσει απαρατήρητη, η μεγάλη αντίφαση μεταξύ της τότε στάσης της Ε.Α. από τη μια και των ισχυρισμών που σήμερα προβάλλει για να κάνει πειστική την όψιμη «έγκλησή» της, από την άλλη. «Εξετέθη □λέει- σε κίνδυνο σε μια εποχή φορτισμένη» και περίμενε δήθεν να τελειώσει η δίκη της «17N» για να κάνει έγκληση□

Εσείς θα κρίνετε πόσο ευσταθεί αυτός ο ισχυρισμός. Εγώ περιορίζομαι στο σχόλιο πως ο δημοσιογράφος που αγωνίζεται για το δίκαιο και την αλήθεια δεν πτοείται από απειλές□.

Τελειώνοντας θα ήθελα να σταθώ στο «υπόμνημα» (αριθμ. πρωτ. 718/11-2-04) το οποίο σας υπέβαλε η εγκαλούσα με σκοπό να ενισχύσει τη βασιμότητα της «έγκλησής» της, πριν αποφασίσετε αν θα την κάνετε δεκτή. Το «υπόμνημα» αυτό ουσιαστικά αποτελεί νέα έκδοση των κατηγοριών εναντίον μου, συμπληρωμένη, επαυξημένη και εναρμονισμένη με το πνεύμα των όσων κατέθεσε αργότερα η κυρία δικηγόρος-μάρτυρας της εγκαλούσας. Για το λόγο αυτό είχα ζητήσει να μου επιδοθεί αντίγραφο, όπως προβλέπεται με το κείμενο της έγκλησης -αίτημα που απορρίψατε επικαλούμενοι τον Κανονισμό.

Αλλά δεν στέκομαι σ' αυτό το θέμα. Απλώς θέλω να σας μεταφέρω την εντύπωση που αποκόμισα διαβάζοντας αυτό το «υπόμνημα» της Ε.Α.

Είναι ένα μνημείο γραφειοκρατικής και αντιδημοσιογραφικής νοοτροπίας, με μπόλικη νομικίστικη γαρνιτούρα. Πού ακούστηκε ότι οι υποθέσεις που απασχολούν ένα δικαιοδοτικό όργανο αποτελούν επτασφράγιστο μυστικό;

Το κείμενο αυτό θυμίζει σε μένα τουλάχιστον □αυτό μόνο θα πω-

την άρνηση του δικαστικού λειτουργού, πρόσφατα, να δώσει στη δημοσιότητα το κείμενο της απόφασης του δικαστηρίου που δίκασε τη 17N□

Πιστεύω ότι σκοπός της «έγκλησης» εναντίον μου είναι διττός: Να πληγεί η επαγγελματική μου οντότητα και η υπερδεκαετής θητεία μου ως εκλεγμένου μέλους του Πρωτοβαθμίου Συμβουλίου της ΕΣΗΕΑ. Και να θιγεί και η εφημερίδα «Το Ποντίκι», διότι το ιδιαίτερο ενδιαφέρον του και η συνεπής στάση του στα προβλήματα των ΜΜΕ, βλάπτει σοβαρά ορισμένους κύκλους□ Αυτά κύριοι συνάδελφοι είχα να σας πω και περιμένω την απόφασή σας με εμπιστοσύνη στην κρίση σας».

Μετά το πέρας της διαδικασίας, το ΔΠΣ προχώρησε στη συζήτηση, λαμβάνοντας υπόψη του τις μαρτυρικές καταθέσεις, την απολογία και τα υπόλοιπα στοιχεία του φακέλου. Και αποφάσισε στηριζόμενο στα εξής:

1ον Ο συνάδελφος και μέλος του ΠΠΣ Παν. Βενάρδος ομολόγησε ενώπιον του ΔΠΣ ότι πράγματι αυτός παρέδωσε στην εβδομαδιαία εφημερίδα «Ποντίκι» προς δημοσίευση, το κείμενο της προκαταρκτικής έρευνας που έφερε το όνομα της εγκαλούσας συν. Ελένης Ανδριανού, η οποία, με απόφαση του ΠΠΣ, διεξήγαγε την εν λόγω έρευνα, που έγινε με αφορμή τα φαινόμενα παραπληροφόρησης και παραβίασης των Κανόνων Δεοντολογίας στο πλαίσιο της υπόθεσης της 17 Νοέμβρη. Η πράξη αυτή του συν. Π. Βενάρδου παραβιάζει ευθέως καταστατικές διατάξεις και την ομόφωνη απόφαση του Ενιαίου Πειθαρχικού Συμβουλίου, που φέρει και την υπογραφή του εγκαλουμένου (11.10.01) οι οποίες θεσπίζουν τη μυστικότητα των συνεδριάσεων των Πειθαρχικών Συμβουλίων και το απόρρητο των στοιχείων κάθε εκδικαζόμενης υπόθεσης. Η σοβαρότητα του πειθαρχικού αυτού αδικήματος καταδεικνύεται και από το γεγονός ότι ο Ποινικός Κώδικας προβλέπει φυλάκιση μέχρι έξι μηνών για «παραβίαση της μυστικότητας δικαστικών συνεδριάσεων» (άρθρο 234) και φυλάκιση μέχρι δύο ετών για «παραβίαση δικαστικού απορρήτου» (άρθρο 251).

2ον Ο συν. Π. Βενάρδος αποδέχθηκε το λάθος του και εξέφρασε τη

λύπη του για την ενέργειά του αυτή, τονίζοντας παράλληλα: «η πρόθεσή μου επουδενί στόχευε να την βλάψω προσωπικά». Ωστόσο, η δημοσιοποίηση της έρευνας και ιδιαίτερα του ονόματός της, στην εν λόγω εφημερίδα, δημιούργησε, εξ αντικειμένου, προϋποθέσεις για δυσάρεστες συνέπειες σε βάρος της εγκαλούσας. Ο εγκαλούμενος δεν έδρασε αποφασιστικά ώστε να μην αναγραφεί, τουλάχιστον, το όνομά της. Αλλά και το όνομά της να μην εδημοσιοποιείτο, ο εγκαλούμενος δεν είχε κανένα δικαίωμα να παραδώσει αντίγραφο του απόρρητου εγγράφου προς δημοσίευση. Ο ίδιος υποστηρίζει ότι έδωσε στην εφημερίδα το κείμενο της έρευνας με τη σύσταση να μη δημοσιευθεί το όνομά της. Ωστόσο, ο ίδιος δεν κατέθεσε σε ποιόν συνάδελφο της εφημερίδας συνέστησε να μη δημοσιευθεί το όνομα της Ελ. Ανδριανού. Ούτε ο εκδότης-διευθυντής της εφημερίδας συν. Κ. Παπαϊωάννου, ύστερα από δύο χρόνια όπως υποστηρίζει- θυμάται κάτι σχετικό ώστε να καταθέσει τη μαρτυρία του. Η αμέλεια τουλάχιστον- του εγκαλούμενου είναι προφανής.

3ον Ο ισχυρισμός του εγκαλούμενου ότι έδωσε το έγγραφο αυτό για δημοσίευση, προκειμένου να αποδείξει ότι το Πειθαρχικό Συμβούλιο γρηγορεί, είναι έωλος. Διότι αν υπήρχε τέτοιος λόγος θα έπρεπε το ίδιο το Πειθαρχικό Συμβούλιο να αποφασίσει σχετικά και όχι να αφαιρεθεί το έγγραφο αυθαιρέτως, παραβιάζοντας έτσι στοιχειώδεις κανόνες της εχεμύθειας που επιβάλλονται, από το Καταστατικό και το Ποινικό Δίκαιο, στα μέλη των δικαιοδοτικών Οργάνων.

Επίσης, ο εγκαλούμενος υποστηρίζει ότι για την υπόθεση αυτή έγινε συζήτηση στο ΠΠΣ και είχε κλείσει το θέμα. Παράλληλα, εκφράζει την απορία του «γιατί η εγκαλούσα «θυμήθηκε» ύστερα από 1½ χρόνο εκείνο το λήξαν περιστατικό». Το ΔΠΣ δεν δεσμεύεται από τη διαδικασία που έλαβε χώρα στο ΠΠΣ. Και δέχεται αυτό που η εγκαλούσα καταθέτει: «Ανέμενα περίπου 1½ χρόνο μέχρι να εκδοθεί η απόφαση για την υπόθεση της 17N, ώστε να αποφορτισθεί το κλίμα, για να καταγγείλω τη συμπεριφορά του συν. Παν. Βενάρδου εις βάρος μου». Εν πάσει, όμως, περιπτώσει, η εγκαλούσα με την προσφυγή της στο ΔΠΣ άσκησε νόμιμο δικαίωμά της. Στο σημείο αυτό πρέπει να τονισθεί ότι τα αιρετά μέλη των

Πειθαρχικών Συμβουλίων οφείλουν να διαφυλάσσουν και να ενισχύουν το κύρος των Πειθαρχικών Οργάνων της ΕΣΗΕΑ.

Η πλειοψηφία των μελών του ΔΠΣ είναι προφανές ότι εξήντησε όλα τα περιθώρια επιείκειας, δοθέντος ότι το ομολογούμενο αυτό αδίκημα τιμωρείται κατά τον Ποινικό Κώδικα με ποινή φυλάκισης μέχρι δύο ετών.

Με ψήφους 4 έναντι 1 το ΔΠΣ έκρινε τον εγκαλούμενο συν. Παν. Βενάρδο πειθαρχικά ελεγκτέο κατά το κατηγορητήριο.

Ο μειοψηφής σύμβουλος πρότεινε την απαλλαγή του εγκαλούμενου, διατυπώνοντας τις παρακάτω απόψεις:
Από τη διαδικασία δεν αποδείχτηκε πρόθεση του εγκαλουμένου να βλάψει προσωπικά την εγκαλούσα, εφόσον μάλιστα ο συν. Βενάρδος [ο οποίος παραδέχτηκε το σφάλμα του και εξέφρασε τη λύπη του] κατηγορηματικά δήλωσε πως είχε ζητήσει από το «Ποντίκι» να μην αναφερθεί το όνομα της συν. Ελένης Ανδριανού. Επιπλέον θεώρησε πως το γεγονός ότι το ζήτημα είχε λεπτομερώς συζητηθεί στο ΠΠΣ, όπου όλοι είχαν αποδεχτεί τις εξηγήσεις του συν. Βενάρδου, έκλεινε το θέμα από τότε. Κι ακόμα πως τόσο η απόφαση του Ενιαίου Π.Σ. όσο και οι αναφορές στα άρθρα 234 και 251 του Ποινικού Κώδικα, αφορούν στο απόρρητο των διασκέψεων και των ψηφοφοριών και όχι σε αποτελέσματα προκαταρκτικών ερευνών.

Εν συνεχεία, το ΔΠΣ συζήτησε επί της ποινής και αποφάσισε: Με ψήφους 3 έναντι 1 και 1, ποινή επίπληξης με ανάρτηση της απόφασης στους χώρους εργασίας. Ένα μέλος ψήφισε υπέρ της απλής επίπληξης και το άλλο υπέρ της προσωρινής διαγραφής τριών μηνών.

Η απόφαση καθαρογράφηκε την Δευτέρα, 26.07.04.